

er aabnet Afgang til Afløsning, har man derimod, forsaavidt angaar de i bemeldte Forordnings §§ 3 og 4 omhandlede saakaldte fgl. Tjenestereiser og Amtsreiser, troet, at det ikke vil kunne have nogen Betænkelighed at ophæve Retten til at forlange Befordring in natura, dog med følgende Undtagelser.

Hvad de kongelige Tjenestereiser angaar, har Krigsministeriet ikke kunnet anse det for foreneligt med Hærens Tærv ad Lovgivningens Bet. at indskrænke den for Hæren hidtil bestaaende Ret til at forlange Befordringer afgivne in natura. Under almindelige Forhold benyttes denne Ret vel kun i meget saa Tilfælde, idet det iagttages, at Fribefordring efter Befordringspas ikke benyttes for Enkeltreisende, hvorimod enhver Saadan leter sin Befordring, og med Hensyn til Kommandoer overholdes det ogsaa, at Befordringen leies, naar den kan erholdes til de samme Tarter, hvorefter de af Landet udfkrævede Befordringer betales. I saa Henseende er Krigsministeriet villigt til at gjøre endnu et Skridt, ved nemlig administrativt at bestemme, at Befordringer til Kommandoer osv. altid skulle leies, sely om derfor maatte betales mere end ovenansførte Tarter, naar Betalingen kun ikke overstiger, hvad der efter Forholdene paa Stedet maa anses som almindelig Bogleie. Derimod har Krigsministeriet erklæret sig imod i Principet at opgive den omhandlede Ret, da derved kunde opstaa alt for væsentlige Ulemper, naar marcherende Afdelinger i paakommende Tilfælde t. Ex. under Høsttiden maatte finde det umuligt for en rimelig Betaling eller endog aldeles umuligt at kunne tilveiebringe de fornødne Befordringer.

Hvad Amtsreiserne angaar, har man anset det nødvendigt at gjøre en Undtagelse med Hensyn til Befordring af anholdte Forbrydere, Løsgængere og Bøllere til Arresten, forsaavidt Transporten ikke kan ske tilfods. Det vil i dette Tilfælde som oftest være nødvendigt hurtigst muligt at saa Transporten værfsat og det vil efter Omstændighederne kunne medføre Ulempe at henvise Bedkommende til at gjøre Forsøg paa, at saa en Befordring leiet eller indlede Underhandling med Sogneraadet for om muligt at formaa dette til at flaffe Befordring. Man har derfor foreslaaet, at vedkommende

Politimester, Politibetjent eller Sognefoged skal være berettiget til at forlange Befordring afgiven af den Sognekommune, hvor Anholdelsen har fundet Sted, saaledes at disse Kjørsler blive at betragte som Sognekjørsler og betales som saadanne, dog at Betalingen revideres Kommunen efter Reglerne om Delingventomkostninger.

Til Afsnit IV.

Shvovet de i dette Afsnit omhandlede Kjørsler og Arbejder i og for sig ikke ere at betragte som Pligtarbejde til Staten eller Kommunen, har man dog anset det nødvendigt eller hensigtsmæssigt at berøre disse Forhold i nærværende Lovforslag.

Til § 42.

Det maa erkjendes, at Reglerne om Forpligtelsen til at give Møde i Strandingss- og Ildbrandsstilsælde egentlig ikke høre hjemme i en Lov om Pligtkjørsler og Pligtarbejde, idet der her nærmest er Spørgsmaal om Opfyldelsen af den almindelige Borgerpligt, naar der er Fare for Liv eller en storre Udelæggelse af Gods, at yde den Hjælp, man formaar. Noget Egnende gjælder om Forpligtelsen til i Nødstilsælde at fremhjælpe Posten. Man har derfor, i Eighed med, hvad der skete ved Forordning 27de Mai 1848, i hvis § 1 det fandtes nødvendigt at tage en udtryffelig Reservation om, at Husmændenes Forpligtelse til at give Møde i Ildbrandsstilsælde ikke skulle bortfalde tilligemed det dem i Forbindelse med Gaardmændene paahvilende Pligtarbejde, indskrænket sig til i nærværende Lovforslag at optage en udtryffelig Bestemmelse om, at det forbliver ved de hidtil gjældende Regler i Henseende til Forpligtelsen til at give Møde i Strandingss- og Ildbrandsstilsælde samt til i Nødstilsælde at yde Posten Bistand, og til en saadan Udtalelse turde der ogsaa saameget mere være Grund, som disse Forhold dog ikke ganske kunne forbigaaes i en Lov som den her foreslaaede, idet det i Konsekvens af de i Forslaget indeholdte Regler om Pligtkjørsler vil være nødvendigt at fore-